

ORDYNOWANIE (5) *sb n*

Tekst nie oznacza ó oraz é; oba o prawdopodobnie jasne (tak w ordynować); a jasne.

sg N ordynowani(e) (4). ◇ [G ordynowanią.] ◇ A ordynowani(e) (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w. s.v. ordynować.

Zarządzanie, ustalanie sposobu sprawowania obowiązków, obrzędów liturgicznych; wyświęcanie kapłana (5) : Otoż maćie Ordynowanie: y ktoż kogo ma święcić Káplán Láiki/ czyli Láicy Káplaná? WujJud 146v, 146v marg, Ll5v, Mm8v.

[Wyrażenia: »kapłana ordynowanie«: Iáśnie y tu widźicie; kto ma moc, Kapłanow ordinowania HerbOdpow Bb5v.

»ordynowanie ministra«: k temu ordynowanie ministrów ujrzycie, bo jest umysł nasz ten, [...] w tym tegodniu niektóre osoby od nas na urząd kapłański będą ordynowane AktaSynod I 24.]

Szeregi: »ordynowanie albo kapłaństwo« (1): Takież Ordynowanie álbo Káplánítwo że Sákrámentem iest prawdziwy^m poniewafz przez nie [...] Iáfká Boża bywa daná: co wIáśnie Sákrámentom przyłtoi. WujJud 160v.

[»ordynowanie a podanie«: Tako księdzu albo ministrowi w rzeczach jemu należących żeby szkodził zadając mu ordynowanie a podanie nie od siebie albo od swoich, ale jego nabożeństwa starszych ProjektEgzek 165.]

Cf ORDYNOWAĆ